

Alexandra Potter
EGY NEGYVENES BALFÉK VALLOMÁSAI

**Alexandra
Potter**

**EGY
NEGYVENES
BALFÉK
VALLOMÁSAI**

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
*Confessions of a Forty-Something F**k Up*

Copyright © Alexandra Potter 2020
First published 2020 by Macmillan an imprint of Pan Macmillan.

Hungarian translation © Ács Eleonóra

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
ÁCS ELEONÓRA

ISBN 978 615 104 003 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

ÚJÉV NAPJA

Hogy a fenébe kerültem ide?

Nem ide, a januárba, ebbe a soha véget nem érő, szürke és komor hónapba, amely mintha örökké tartana, tele nyomasztó, rosszkedvű hétfőkkel, kudarcba fulladt fogadalmakkal és egy Instagram-hírfolyammal, amelyben celebek harsogják a világba, hogy „Új év! Izgalmas új projektek!”. Ettől persze nem érzem magam #inspiráltnak, és nem akarom beszerezni az edzésvideójukat vagy a dicsekvés... – bocs, akarom mondani – hálanaplójukat, hanem épp ellenkezőleg, #túlterheltnak érzem magam, és egy csomag családi kiszerezésű sajtos pufit majszolva zuhanok vissza a kanapéra.

Nem, arra céloztam, hogy nemsokára itt a születésnapom, hamarosan negyvenvalahány éves leszek, és ezt egyszerűen nem így képzeltem. Úgy értem, hogy történhetett ez? Mintha valahol elfelejtettem volna befordulni. Mintha lett volna egy *Negyvenvalahány* feliratú úti cél, és a barátnőimmal mindannyian arrafelé tartottunk volna, egyik kezünkben a fiatalsággal, a másikkban az álmokkal, tele várakozással és lehetőségekkel. Kicsit olyan, mint amikor nyaralni indulsz, leszállsz a repülőről, és rálépsz azokra a mozgójárdákra, amelyek a többi utassal együtt elrepítenek, követed a poggyászkidó felé vezető jelzéseket, alig várva, hogy lásd, mi van a fotocellás ajtók túloldalán.

Csakhogy ott nem a Bahamák meg a trópusi pálmafák várnak; a Negyvenvalahány nevű célállomáson ott egy szerető férj, imádni való gyerekek és egy gyönyörű otthon. *Huss!* Sikeres karrier, összezsukható konyhaajtók és ruhák a Net-a-Portertől. *Huss!* Boldogság és elégedettség, mert az élet sikeres, minden rendben van, és pontosan ott vagy,

ahol mindig is képzeltem, egy *#annyiraszerencés* vagyok és *#ennélnem-lehetnejobb* az életem feliratú Instagram-fiókkal kiegészítve.

Nem, ismétlem, nem *#holrontott* amel és *#miaszartkezdjek*-az életemmel.

Törökülésben ülök az ágyamon, körbenézek a szobában, a szemem megakad a sarokban álló kartondobozokon és a két nagy, lezárt bőröndön. Még mindig nem fejeztem be a kipakolást. Bámulom őket, próbálom összeszedni a lelkesedésemet, aztán visszadőlök a párnákra. Ez várhat.

Helyette az éjjeliszekrényemen heverő új jegyzetfüzetre siklik a pillantásom. Épp ma vettem. A cikk szerint, amelyet épp olvasok, a boldogság titka a napi hálalista.

Ha mindazokat a dolgokat leírod, amelyekért hálás vagy, pozitívabbnak fogod érezni magad, megszabadulsz a negatív gondolkodási mintáktól, és megváltoztatod az életedet.

Fogom a jegyzetfüzetet, tollat veszek elő, és az első oldalra lapozok. Bámulom a hótiszta lapot, üres az ágyam.

Ha szükséged van némi inspirációra, íme néhány dolog, amivel elindulhatsz:

Lélegzem.

Most viccelsz velem? Lélegzem? Nem hálás, hanem lényegében halott lennék, ha ez nem szerepelne a listámon.

Nem érzem az inspirációt.

Ne aggódj, ha nem tudod, mit írj! Kezdd egy dologgal, és fokozatosan juss el napi ötig!

Rendben. Egyszerűen leírom az első dolgot, ami eszembe jut.

1. A megszerzett légi kilométereim.

Oké, talán nem pont az az áldott és spirituális dolog, amire a cikk szerzője gondolt, de hidd el, amikor múlt héten visszarepültem ide, Londonba, átkozottul szerencsésnek éreztem magam, amiért ennyi légi kilométert gyűjtöttem.

Az elmúlt tíz évben Amerikában éltem, ebből öt évet Kaliforniában töltöttem el az amerikai vőlegényemmel. Imádtam Kaliforniát. Az örökös napsütést. Azt, hogy strandpapucsban lehet járni januárban. A kis kávézó-könyvesboltunkat a finom villás-reggelijével és a könyvekkel borított falaival, amelybe minden megtakarításunkat beleöltük. Boldog voltam, szerelmes, és készültem a házasságra. A jövő cukorkaszínű szőnyegként terült el előttünk. Minden úgy lesz, ahogy mindig is reméltem.

De aztán az üzletünk csődbe ment, és vele együtt a kapcsolataink is, és – *Puff!* – az aranyozott hintó visszaváltozott marhatökké. Nem mentem hozzá a herceghez, és nem éltem boldogan, amíg meg nem haltam, a cuki gyerekeinkkel meg az imádni való mentett kutyánkkal. Ehelyett összepakoltam, ami az életemből megmaradt, beváltottam az összes légi kilométeremet egy első osztályú jegyre, és átzokogtam magam az Atlanti-óceánon. A pokolba is, ha már leégtem és összetört a szívem, akkor legyen hát-radönthető ülés, sajttál és ingyen bár! Köszönöm szépen.

A gintől és sajtos ropogóstól elködösült agyammal azt terveztem, hogy visszajövök Londonba, kibérek egy lakást, tele-rakom illatgyertyákkal, és rendbe hozom az életemet. A bevándorlási vízumom hamarosan lejárt volna, és szükségem volt az újrakezdésre, ami nem emlékeztet állandóan arra, amit elveszítettem. Ráadásul apa nagylelkűen felajánlott egy kölcsönt, hogy segítsen talpra állni. Az amerikai álmom véget ért: ideje volt hazatérnem.

Csakhogy a dolgok megváltoztak, amióta elmentem, és gyorsan rájöttem, hogy a bérleti díjak a duplájára, sőt négyszeresére emelkedtek. És eltűntek a szingli barátaim a vendégszobáikkal meg az olcsó boraikkal, amelyeket hajnalig kortyolgattunk, miközben hangosan mondogattuk egymásnak, hogy „A pasi egy személtáda, jobb neked nélküle”, és „Ne ess pánikba! Még rengeteg időd van!”. Mindezt úgy, hogy közben hosszan soroltuk a nálunk jóval idősebb hírességeket, akiknek sikerült találkozniuk a férfi-

val, kinyomniuk egy babát, mielőtt túl késő lenne,* és az *OK!* magazinban meséltek a csodálatos szülésükről.

Mostanra az összes barátnőm férjhez ment, és a vendégszobáik tele vannak kisbabákkal, emeletes ágyakkal és gyerekverses matrikákkal, estére pedig egy csésze gyógytea maradt, meg a fél tízes lefekvés. Ami azt jelentette, hogy két választásom maradt: meghúzni magam valakinek a kanapéján egy csésze kamillateával, vagy visszaköltözni a szülőkhöz.

Ne érts félre! Szeretem a szüleimet. De ez sosem volt a terv része. A húszas-harmincas éveim alatt a jövőképemben sehol sem szerepelt, hogy negyven fölött szingli leszek, és a gyerekkori szobámban alszom. Még akkor sem, ha anya az egyszemélyes heverőt franciaágyra cserélte, és a szobát hozzá illő Laura Ashley lámpákkal dobta fel.

A régi szobámat arra szánták, hogy ott aludjunk, ha hazalátogatunk Amerikai Völegénnyel, akiből hamarosan Jóképű Férj válik. Arra, hogy az egyre növekvő számú, rózsás arcú ivadékaikkal újraéljük a gyerekkori vidéki karácsonyok hangulatát. Arra, hogy a hétvégéken, amikor a nagyszülők vigyáznak az imádott unokáikra, mi elszaladjunk valamelyik puccos, túlárazott butikhotelbe, ahol a bárpult fölött dekorizzók égneek, az organikus menü csupa szabadon tartott ezt, azt és amazt tartalmaz, és sosem elég kemény a masszázs.

2. kiadoszoba.com

Valójában a legjobb barátnőmtől, Fionától hallottam róla, ő pedig a bébiszitterétől.

– Ki kellene próbálnod, Nell. Szerintem nagyon jó buli – győzködött vidáman az újonnan felújított amerikai konyhája carrai márvány munkalapja fölött, miközben én depressziósan és jetlaggel küszködve gubbasztottam, kezemben egy csésze rossz ízű

* Másképpen MTKL. Régebben ez a határ harminckilenc év volt. Aztán felkúszott negyvenkettőre. Most már annyi, amennyit kedvező fényviszonyok között meg lehet úszni.

gyógyteával, miután nagyon kedvesen felajánlotta, hogy elszállásol néhány napra, amikor visszajövök Londonba.

Fiona szemében az életem mindig egy jó buli. És valószínűleg annak is tűnik, ha az ő boldog családi életének biztonságából szemléljük. Kicsit olyan, mint kipróbálni a bungee jumpingot, egy húsz négyzetméteres miniházban élni vagy lilára festeni a haját: mindig szórakoztatónak tűnik, amikor nem te csinálod.

Ne érts félre! Néhány része nagyon szórakoztató volt. Csak nem a mostaniak.

– Így is lehet mondani – bólintottam Izzynek, az ötéves keresztlányomnak mosolyogva, aki a biozabkását lapátolta. Nekem személy szerint több más, alkalmasabb kifejezés is eszembe jutott, de Nell néninek nem szabad kimondania a csúnya *b* betűs szót.

– A keresztlányod szerint jó buli, nem igaz, drágám? – lelkendezett Fiona, miközben fogott egy tálat, beleszórt néhány szem friss áfonyát, némi chiamagot, és rácseppentett egy kis manukamézet.

Szeretem Fionát, az egyetem óta barátnők vagyunk, de ő egy teljesen más univerzumban létezik, mint én. Boldog felesége Davidnek, egy sikeres ügyvédnek, mostanra a középosztálybeli emberek kényelmes életét éli London délnyugati részén: két aranyos, magániskolába járó csemete, egy ízléses, dizájnos lakás, és az a fajta lebbenő szóke haj, amely mögött egy profi hajszárító és egy festékkel fantasztikusan bánó fodrász áll.

A gyerekek előtt múzeumi kurátorként dolgozott, és bejárta a világot, de mindezt feladta, amikor az első, Lucas megszületett. Most a napjai számtalan iskolai rendezvénnel, a ház átalakításával, ötcsillagos üdülőhelyeken töltött családi vakációk szervezésével és pilatesedzésekkel telnek.

Eközben a *Mi A Szart Kezddjek Az Életemmel* nevű bolygón:

– Megismerkedhetsz néhány igazán érdekes emberrel.

Annyira kedves és pozitív volt, hogy nem volt szívem megmondani neki: még a gondolatától is csalánkiütést kapok, hogy pizsamában kell bratyznom érdekes emberekkel. Nem akartam idegenek-

kel osztolni a hűtőszekrényen. Vagy, isten ments, a fürdőszobán. Fiatalon még jó móka volt, de most már nem az. Most lehangoló, lélekromboló és egy cseppet félelmetes. Úgy értem, akár meg is gyilkolhatna az ágyamban valami bizarr lakótárs, és a végén apró darabokra vágva, a muskátlikra szórva végzem.

NEGYVENES NŐ BORZALMAS VÉGE EGY ALBÉRLETBEN
Valaha annyira ígéretesnek tűnt az élete, mondják a megdőbbent
szülők, akik legalább egy unokában reménykedtek.

Hangot adtam a félelmeimnek, ám Fiona elhessegette őket. A bészittere azt mondta, szuper dolog, és ezáltal rengeteg új barátot szerzett. Nem mutattam rá, hogy az illető egy huszonéves brazil csaj, szóval persze hogy szupernak találta. Abban a korban minden szuper. Különösen, ha valaki úgy néz ki, mint Fiona bébicsősze.

– Gyere, segíték keresgélni! – Ezzel előkapta az iPadjét, és bezárta a John Lewis oldalát. Másodperceken belül lelkesen lapozgatta a fotókat, mintha csak egy webshopban nézelődött volna. Ami gyakorlatilag így is volt. Csakhogy nem egy szép asztali lámpát és egy kasmírtakarót keresett, hanem otthont szegény, gyarló barát-nőjének.

– Ó, nézd! Megtaláltam. Ez a tökéletes hely!

3. Arthur

A szoba egy Edward kori kis lakásban volt Richmondban, London egyik zöldövezetében, amely a vidéki hangulatáról és a családos lakóiról ismert. Én valami városiasabb és kevésbé gyerekes környezetben reménykedtem, de a lakás elérhető volt, és meg tudtam fizetni. Ráadásul amikor elmentem megnézni, a szoba még nagyobbnak tűnt, mint a fotókon, és tartozott hozzá egy kis erkély is. Csupán egy bökkenő akadt.

– És ez a közös fürdőszoba.

Miután megmutatta a szobát, Edward, a lakás tulajdonosa és a leendő főbérlőm megállt a fürdő ajtajánál.

– Közös?!

– Ne aggódj, le szoktam hajtani a vécéülőkét! Ez az egyik szabály a házirendben – viccelődött, miközben kinyitotta az ajtót, és felkapcsolta a lámpát.

Leginkább azt hittem, hogy viccel. Egészen addig, amíg meg nem láttam a fogkeféjét a mosdókagyló mellett álló pohárban, és összeszorult a szívem.

– Oké, remek. – Próbáltam nem gondolni a kaliforniai fürdőszobámra. Emlékeztettem magam arra, hogy ez jó móka lesz. Akár a *Jóbarátok*, csak mi negyvenesek vagyunk, én pedig cseppet sem hasonlítok Jennifer Anistonra. Ragyogó mosolyt erőltettem magamra. *Meg tudom csinálni.*

– Szóval van valami kérdésed?

Edward idősebbnek tűnt nálam, sötét, hullámos haja a halántékánál őszült, és szögletes keretű szemüveget viselt, de sanda gyanúm szerint nagyjából velem egyidős lehet. Mostanában állandóan ez történik velem. Rettentően furcsa. Amikor középkorú emberekről olvasok, úgy gondolok rájuk, mintha a szüleim lennének vagy ilyesmi, aztán hirtelen rájövök: várjunk csak, hiszen egyidősek vagyunk! De hogy lehet ez? Egyáltalán nem hasonlítok rájuk. Legalábbis szerintem nem.

Ugye?

– Ööö... van még valami szabály? – Próbáltam én is humoros lenni, miközben követtem vissza a konyhába.

– Igen, kinyomtattam őket, hogy átnézhesd... – Benyúlt a fiókba, elővett egy gyűrűs iratgyűjtőt, és átadta.

– Ó! – Kábé húsz oldal volt, rengeteg szövegkiemelővel hangsúlyozott résszel. – A mindenit, ez aztán jó sok szabály!

– Úgy vélem, jobb, ha mindent tisztázunk, nem igaz? Akkor nincs helye a félreértéseknek.

Átfutottam néhányat. Csak a szokásos dolgok voltak a hangos zenéről, a rendről és a tapintatról, az ajtók bezárásáról.

– Van egy rész a környezettudatosságról és az energiatakarékos-ságról is.

– Igen, hogyne, persze. – Ebben a pontban egyetértettünk. Az elmúlt öt évet Kaliforniában töltöttem. Priust vezettem. Biotermé-keket vásároltam (amikor megengedhettem magamnak). Volt egy szép kis gyűjteményre való bambuszból készült, újrafelhasználható szatyrom a bevásárláshoz. – Fontos számomra a környezetvéde-lem – mondtam.

– Szóval, kapcsold le a villanyt, ha elhagyod a szobát, zuhanyozz fürdés helyett...

– Nincs fürdés? – Összeszorult a mellkasom.

– Egy ötperces zuhanyzás harmadannyi vizet fogyaszt, mint a fürdés, így sokkal inkább környezetbarát.

– Igen, hogyne – bólintottam, és igaza volt, persze hogy igaza volt, de már nem Kaliforniában vagyunk, ahol aszály fenyeget, ha-nem Angliában, ahol megállás nélkül zuhog eső. A szüleim házát tavaly kétszer is elöntötte a víz.

– És szeretném, ha nem nyúlnál a központi fűtés termosztátjához.

Ösztönösen szorosabbra húztam magamon a kabátomat. Hideg volt, még odabent is. Megtapogattam a radiátort. Jéghideg.

– Még januárban sem?

Úgy értem, az ég szerelmére, ki nem kapcsolja be a fűtést janu-árban?

– 12,5 fokra van állítva, így a leghatékonyabb.

És ekkor azt gondoltam, hogy leszarom. Amióta szakítottam Amerikai Völegénnyel, azóta a „leszarom” lett az új életszemléle-tem. Igazából jobb, mint a „rohadjon meg”. Kevesebb erőfeszítés igényel.

– Hát, nagyon köszönöm. Van még néhány szoba, amit meg kell néznem...

Ami sok, az sok. Oké, az életem kész káosz volt. Semmi sem mű-ködött. Kezdtem kifutni az időből, és egyszerűen nem jött össze. Még mindig a partvonalon álltam, és vártam a boldogságra, bármi

legyen is az. Nem voltam feleség vagy anyuka. És nem voltam menő „karrierista nő” sem, pedig egy újság szerint – a címét nem vagyok hajlandó leírni –, ez az oka annak, hogy minden „bizonyos korú” nő ebbe a helyzetbe kerül. Munkanélküli könyvszerkesztő voltam, aki minden megtakarítását egy vállalkozásba fektette, amely becsődölt, a kapcsolatával együtt. (Ha már itt tartunk: meg tudná nekem valaki mondani, miért nem létezik olyan, hogy „karrierista férfi”?)

Nem facsartam, sütöttem, főztem egészséges, tápláló ételeket a csodás konyhamban, valószínűleg azért, mert pillanatnyilag nem volt konyhám, sem saját lakásom, és őszintén szólva ezen a téren amúgy is hasznavehetetlen vagyok. Rohadtul fogalmam sem volt arról, mi van a brexittel, és ami még fontosabb, nem is érdekelt. Nem voltam tudatos. Nem jógáztam. A pokolba is, még a lábujjaimat sem tudtam megérinteni! És nem voltak közösségimédia-fiókjaim több ezer lájkolt fotóval, amelyek a tökéletes életemet dokumentálják.

– Örülök, hogy találkoztunk. – Elindultam az ajtó felé.

– Igazából van még egy dolog...

Felkészültem arra, amit hallani fogok.

– Hétfvégenként nem vagyok itthon.

Megtorpantam.

– Tessék?

Ekkor Edward elmesélte, hogy nős, és van két ikerfia. Nős? Biztosan észrevette, hogy a tekintetem a csupasz gyűrűsujjára siklik, mert azt mondta, hogy otthon hagyta a mosdókagylón. Ez az „otthon” vidéken volt, ahová „az iskolák miatt” költöztek, de ő hétközben Londonban marad, hogy megspórolja az ingázást.

– Péntek reggel indulok, és csak hétfőn este jövök vissza, így a lakás egyedül a tiéd lenne.

Várjunk csak! Gyorsan kiszámoltam. Ez azt jelentené, hogy csupán három napig kell közösködnöm vele? Négy teljes napon át csak az enyém a lakás?

– Ha nem számítjuk Arthurt.

– Arthurt?

A nevét meghallva egy hatalmas, szőrös állat rontott be a konyhába, és olyan hevesen csóválta a méretes farkát, hogy kis híján fellökött.

– Arthur, ül! Ül!

Arthur rá sem bagózott, és továbbra is izgatottan ugrált fel rám, beterítve a nyálával, miközben a gazdája megpróbálta valamiféle ülő helyzetbe kényszeríteni.

– A feleségem, Sophie allergiás, ezért itt lakik velem – lihegte.

– De hétvégén itt maradna veled... ezért a bérleti díjat ennek megfelelően módosítanánk.

Ránéztem Edwardra. A szemüvege csálén állt, a tréningfelsőjét finom fehér szőrszálak borították, amelyek szanaszét szálltak a szobában, óriási kutyaszőrös hógömbbé változtatva a konyhát, miközben a pólója uja egy pillanat alatt eltűnt Arthur szájában.

– Oké, szuper. Mikor költözhettek be?

4. Megúsztam a fagyhalált.

A sors apró kegye, hogy a főbérlőm elment síelni. A hétvégén feljött Kentből, hogy ideadja a kulcsokat, aztán kirohant a Heathrow-ra, hogy a családjával Verbier-ben ünnepelje a szilvesztert. Ahogy kitette a lábát, felnyomtam a termosztátot huszonnégy fokra. Így most kellemes meleg van, én pedig egy szál fehéreneműben fekszem az ágyon. Már-már úgy érzem, mintha újra Kaliforniában lennék.

Könnyek gyűlnek a szemembe. Nem, nem akarok erre gondolni. Néhány napja nem sírtam, és nem akarom elkezdeni.

Hangosan szipogok, és Arthurra pillantok, aki az ablak melletti szőnyegen alszik, majd vissza a jegyzetfüzetemre. Még egy dolgot fel kellene írnom a hálistámra, hogy meglegyen a napi öt tétel, de fáradt vagyok. Még mindig küzdök az időeltolódással. Semmi nem jut az eszembe. Visszateszem a noteszt az éjjeliszekrényemre. Ezért nevezik ezt mindennapi gyakorlatnak. Biztos vagyok benne, hogy holnap sokkal pozitívabbnak és lelkesebbnek érzem majd magam.

Igen, ebben az évben gyökeresen meg fogom változtatni az életemet. Új év, újrakezdés, meg minden. Ami azt illeti, jövő ilyenkor valahogy így fog kinézni a hálalistám:

Hálás vagyok:

- 1. A szerető férjemért, aki mindennap friss virággal és észbontó szexszel mutatja ki, mennyire szeret.*
- 2. Azért, hogy a mi kis csodánkat ölelgethetem, aki megmutatta a büszke nagyszüleinek, hogy anyuci nem egy negyvenes balfék, aki végül kifutott az időből.*
- 3. Egy sikeres, menő karrierért, amely egyszerre nyújt kielégülést és hat számjegyű fizetést, amit a magazinokban látott szép ruhákra fogok költeni, és nem azzal töltök órákat, hogy az eBayen próbálom felkutatni ezek olcsóbb változatát.*
- 4. Egy Pinteresten mutogatható otthonért, ahol rengeteg csodás vacsorapartit rendezhetek a barátaimnak, akik csodálják a belsőépítészeti érzékemet, és az ínycsiklandó, tápláló ételekért, amiket eléjük varázsolok, amíg ők incselkedve „házitündérnek” neveznek.*
- 5. Az erőnek és nyugalomnak ezért az érzéséért, ami abból fakad, hogy az új Lululemon-ruháimban jógázom, és tudom, hogy végre ott vagyok, ahol lenni akarok, és nem fogok újságpapírból tákolt bocskorban egyedül meghalni.*